

Pánská víkendovka sviadnovských kluků v Metylovicích, čili kdo přežije?

Sobota

Ráno jsme se vzbudili do téměř slunečného dne. Po malé rozcvičce si kluci sami nachystali snídani (nakrájeli buchty dodané maminkou) a zatímco jedli jsme s Rostou starostlivým okem pozorovali oblohu. Bud pršet či nebude? Nakonec jsme zkušeně rozhodli, že nebude a tak se mohlo začít balit na veselý výlet na Ondřejník. Pro lepší povzbuzení chuti vydat se na pochod jsem klukům oznámil, že zhruba 150 m za křížkem vlevo je keška. Náповěda zněla, pod ořechem a není ořech jako ořech. Na místě jsme sice našli ořechy a k tomu lískové, nicméně kešku se ani po dlouhém hledání najít nepodařilo. Vše však vynahradil nález Mloků, kteří v pařezu našli mloka. Po tomto drobném zdržení jsme neochvějně vyrazili k cíli. Pravda, občas se ozvalo nespokojené reptání ve smyslu, mě už bolí nožičky, mám hlad či to ostružiní škrábe. Vzhledem k tomu, že frekvence výkřiku já mám hlad, se zvedla asi na tři za minutu, vyhlásili jsme svačtinovou pauzu na Kubalánkách. Neomylně jsem sáhnul do batohu pro tatranky, načež jsem si vzpomněl, že zůstaly v Metylkách na stole. Naštěstí vše zachránil Rosta rohlíky a salámem. Takto posilnění jsme dorazili již na chatu na Ondřejníku, která se opravuje a je tudíž zavřená. Byl otevřený bufet a je s podivem jak některé neodbytně přitahovala možnost utratit zde své peníze. Vhodnými výmluvami typu: „je tam dlouhá řada“, se nám tyto jedince od jejich cíle podařilo odvrátit. Nahoře jsme zahráli hru: Umí prase létat? Zde jsme se dozvěděli několik zajímavých věcí, které nás utvrdily v nutnosti chodit častěji do přírody a do ZOO. Vzhledem ke zvětšující se oblačnosti byl zahájen urychlený sestup zpět. Matěj si našel pěkný kus dřeva, co vypadal jak rotační kulomet a chtěl nás chránit. Bohužel mu to vydrželo jen krátce a s velkou radostí předal tuto pádnou zbraň Ondrovi. Ten ji k mému i Rostovu překvapení donesl až na faru.

Ted' nastal pravý čas ukázat kuchařské umění. Bylo 12:30 a my neměli ještě nic nachystáno na oběd. Direktivně jsem rozhodl o přípravě bramborového guláše, protože na něj jsem měl suroviny, i když se objevily návrhy na jiná, a možná i lepší jídla. Došlo na hromadné škrábání brambor, loupání a krájení cibule a salámu. Vše jsme hodili do hrnce a uvařili. Pravdou je, že na stole a pod stolem byly suroviny ještě minimálně na dvě porce, ale byli jsme velkorysí. Důležité bylo, že do přísad nepřišla krev a maso. A tak se stalo, že již v 15:00 jsme obědvali. Po obědě jsem vyhlásil půlhodinový odpolední klid.

Již před čtvrtou jsme vyrazili směrem na bazén, abychom si na hřišti ještě zahráli fotbálek, než půjdeme plavat. Jeden venkovní bazén byl i vedle hřiště a docela se nám podařilo kluky přesvědčit, že koupat se budeme právě v něm. To byl samozřejmě bluf, protože bazén jen pro nás jsme měli zamluvený vevnitř. Zde se ukázalo, že někteří jedinci jsou dobří plavci a to dokonce i pod vodou.

Po hodině plavání došlo venku ještě na hrátky s míčem a po nich už konečně večere. Po večeri se hrál „Beng“, kde kolty visely proklatě nízko a někteří smolaři nepřežili ani tři kola. Vzhledem k tomu, že venku již byla tma, že by se dala krájet (pokud by zhasnuli veřejné osvětlení a osvětlení kostela) spustili jsme Upíra. Ne, nešlo o žádný hororový film, ale jen o zábavnou schovávačku na faře, při které se nám podařilo vysmejčit ne jeden zaprášený kout. Po tak velké námaze zbývalo už jen jediné – dobrou noc. A opravdu usnuli všichni jak šípkové růženky.